

Pfv.II.21.907/2012/4.

A Kúria dr. Erdélyi Miklós ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Molnár István ügyvéd által képviselt alperes ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt a Szegedi Törvényszéken 1.P.22.860/2010. számon indított és a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.195/2012/3. számú közbenső ítéletével elbírált perében az említett számú jogerős határozat ellen az alperes részéről 27. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott tárgyaláson meghozta az alábbi

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős közbenső ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 20.000 (húszezer) forint + 5.400 (ötezer-négyszáz) forint ÁFA, összesen 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak külön felhívásra 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek 2002. július 1-től 2009. november 23. napjáig élettársakként éltek, melynek tartama alatt az alperes őstermelőként dolgozott, a felperes a háztartás vezetése mellett az alperes tevékenységében is részt vett. Közösén szerzett jövedelmük terhére ingóságokat vásároltak.

Az alperes, mint tulajdonjogot vevő, az alperes édesanyja, mint haszonélvezeti jogot vevő a 2006. február 14. napján kelt adásvételi szerződéssel megvásárolták a H. belterület 11268 hrsz. alatti, természetben J. utcai ingatlant. Ezzel egyidejűleg a peres felek élettársi vagyoni jogi szerződést kötöttek, amelyben rögzítették, hogy 2002. július hónaptól kezdődően élettársi vagyonszövetségben élnek, e szerződéssel az élettársi kapcsolatukból eredő vagyoni viszonyaikat kívánják rendezni. A felperes elismerte, hogy a fentebb részletezett ingatlan az alperes különvagyonát

képezi, és kijelentette, hogy ezzel kapcsolatban sem az élettársi jogviszony fennállása alatt, sem annak megszűnése esetén az alperessel szemben nem támaszt igényt. A szerződés szerint az ingatlan az élettársi jogviszony teljes időtartamára megőrzi különvagyoni jellegét, annak elidegenítése esetén, az értékén vett más vagyontárgy ugyancsak az alperes különvagyona lesz.

A szerződés 7. pontjában foglaltak szerint a felek kijelentették, hogy „jelen megállapodással az élettársi vagyunközösségükkel kapcsolatos valamennyi kérdést rendezték, egymással szemben az élettársi vagyunközösségből, illetve a korábban megvolt különvagyonukból eredően követelésük nincs, illet egymással szemben a jövőben sem támasztanak. E megállapodásukat nemcsak az élettársi vagyunközösség megszűntetése, hanem az egyik fél halála miatti megszűnése esetére is fenn kívánják tartani". A szerződés az élettársi közös vagyon mikénti megosztását illetően rendelkezést nem tartalmazott.

A felperes keresetében az élettársi közös vagyon megosztását, ennek keretében az I. típusú gépjármű felperesi, míg a vagyonmérlegben tételesen felsorolt többi ingóság és az ingatlannal kapcsolatos „értéknövekmény" alperesi tulajdonba adását, az alperes 6.616.500 forint értékkiegyenlítés megfizetésére kötelezését kérte.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy a peres felek között 2002. június 1. napjától 2009. november 23. napjáig élettársi vagyunközösség állt fenn. Határozatának indokolása szerint a peres felek előadását és az okiratszerkesztő, dr. S. T. ügyvéd tanúvallomását egybevetve megállapítható, hogy a perrel érintett vagyoni jogi szerződésben a felek kizárólag a H.-i ingatlan jogi sorsát kívánták rendezni azzal, hogy azt egyezően az alperes különvagyónak tekintették. A szerződés 7. pontja nem értelmezhető akként, hogy a peres felek kizárták volna - különös tekintettel a szerződést követő időben szerzett vagyontárgyakra - a közös szerzést, abból legfeljebb arra vonható le következtetés, hogy a szerződés időpontjáig történt meg a közös, illetve különvagyoni igények rendezése. A szerződés megfogalmazásából nem lehet arra következtetni, hogy a peres felek a vagyunközösség létrejöttét a jövőre nézve kizárták és arra sem, hogy a felperes a később megszerzett közös vagyont illetően az igényérvényesítés jogáról lemondott volna, hiszen a szerződéskötés során az ingóságok megosztásáról nem esett szó, és a felperes nem tett olyan nyilatkozatot, miszerint a későbbiekben az élettársi közös vagyonból már semmire nem tart igényt. Mivel a vagyoni jogi és az

adásvételi szerződés megkötése egyidőben történt, a felek szándéka kizárólag az ingatlan különvagyonni jellegének rögzítése volt, az élettársi közös vagyon elemeinek megosztására nem terjed ki.

Az elsőfokú közbenső ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú közbenső ítélet helybenhagyására irányult.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyta. Határozatának indokolásában rámutatott, hogy a perben nem volt vitás a peres felek élettársi kapcsolata és annak időtartama sem. A perbeli esetben a Ptk. 578/G. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alkalmazására csak eltérő tartalmú szerződéses megállapodás hiányában kerülhetne sor. Mivel jelen esetben az élettársak vagyoni viszonyaikat szerződéssel kívánták rendezni, a Ptk. 200. § (1) bekezdésében rögzített szerződéses szabadság elvéből következően a szerződés tartalmát szabadon állapíthatják meg. Ez azt jelenti, hogy nincs jogszabályi előírás a tekintetben, hogy az élettársak kapcsolatuk mely szakaszában és mely vagyontárgyakra kiterjedően rendezhetik vagyoni viszonyaikat, emellett nincsenek elzárva attól sem, hogy a jövőre nézve a közös vagyon keletkezését esetlegesen teljes egészében kizárják, avagy a korábbtól eltérő szerzési arányokban állapodjanak meg. Rámutatott, hogy a felek között jogvita kizárólag a szerződés tartalmának értelmezése kapcsán merült fel. Hangsúlyozta, hogy a Ptk. 207. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogy azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akarata és az eset körülményeire tekintettel, a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. Az értelmezési vita a szerződés 7. pontját, valamint 3. pontjának azt a kitételét érintette, miszerint a felperes az alperes különvagyonni ingatlanával kapcsolatban sem az élettársi jogviszony fennállása, sem annak megszűnése esetén nem támaszthat igényt.

E szerződési kitételek kapcsán az ítélet tábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a 3. pont csak az „igény” kifejezést használja, így a szöveg nyelvtani értelmezése nem ad választ arra a kérdésre, hogy az igény alatt kizárólag a tulajdoni igény vagy a tulajdoni- és kötelmi igény is értendő, amivel a közös vagyonból, vagy esetlegesen felperesi különvagyonból történő beruházások elszámolásának lehetőségét is ki kívánták zárni. Mivel a Ptk. 207. §-ának (4) bekezdése tiltja a joglemondó, vagy a jogosultságból engedő nyilatkozat kiterjesztő értelmezését, így az ilyen, minden

igényre kiterjedő és semmilyen vagyoni vagy egyéb előnnyel nem ellentételezett lemondás a felperes érdekeit súlyosan sérti, vele szemben méltánytalan, ezért életszerűtlen, hogy a felperes a szerződés 3. pontjában foglalt nyilatkozatának ilyen tág értelmet tulajdonított volna a szerződéskötéskor. Továbbá a szerződéskötés körülményei és a felek akkori viszonyai alapján az alperes sem értelmezhetette így a felperes lemondó nyilatkozatát.

A szerződés 7. pontjával kapcsolatban a jogerős ítélet kiemelte: az egész szerződésből nem tűnik ki, hogy az addig keletkezett közös vagyonuk megosztásáról miként állapodtak meg, mi tartozott a közös vagyonhoz, ehhez képest mely vagyontárgyak kerültek az egyik, illetve a másik fél tulajdonába. Nem tér ki a megállapodás arra sem, hogy miként fog alakulni azoknak a vagyontárgyaknak a tulajdoni helyzete, amelyeket a további együttélésük során szereznek, hogyan fedezik a közös életvitel költségeit, az esetleges megtakarítások kit, milyen arányban illetnek meg. Mivel a feleknek a Ptk. 200. §-ának (1) bekezdésében biztosított jogosultsága a szerződés tartalmának a szerződéses szabadság körében csak a jogszabályok keretei között érvényesülhet, a jogszabály kógens rendelkezéseivel ellentétes megállapodás, kikötés vagy feltétel a kívánt joghatás kiváltására nem alkalmas, így az érthetetlen szerződéses feltétel semmis, az ilyen feltétellel kötött szerződésre a Ptk. 228. §-ának (3) bekezdésében foglaltak helyes alkalmazásával a részleges érvénytelenség szabályait kell alkalmazni. Minthogy nem hagyható figyelmen kívül, hogy valamennyi ingóság az alperes birtokában van, és a peres felek az élettársi életközösség tartama alatt az alperes vállalkozásának keretei között közösen tevékenykedtek, a szerződés 7. pontja érthetetlen, értelmezhetetlen, a Ptk. 228. §-ának (3) bekezdése értelmében semmis, így az a felek jogvitájának elbírálása során nem vehető figyelembe. Ezért a Ptk. 207. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint a peres felek az élettársi vagyoni jogi szerződésben kizárólag az alperesi ingatlan különvagyoni jellegét kívánták rögzíteni a felperes ezt érintő tulajdoni igényének kizárása mellett, ellenben az élettársi közös vagyon teljes körű megosztására nem került sor. Mivel a peres felek között az élettársi életközösség fennállásának teljes időtartamában vagyontársi közösség állt fenn, további bizonyítási eljárás lefolytatása szükséges a tekintetben, hogy mi tartozik az élettársi közös vagyon körébe és milyen arányban részesülhetnek a peres felek a közös vagyonból.

A jogerős közbenső ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben annak megváltoztatását kérte annak megállapításával, hogy a peres felek között 2006. február 14-én kötött szerződés az élettársi vagyontársi közösséget teljes körűen, a jövőre vonatkozóan is megszüntette. Anyagi jogszabálysértésként a

Ptk. 207. §-ának (4) bekezdésében foglaltak, eljárásjogi szabálysértésként a Pp. 215. §-ában foglaltak sérelmét jelölte meg. Álláspontja szerint a szerződés 3. pontjának harmadik mondata kifejezetten a szerződés 2. pontjában megjelölt ingatlanra vonatkozóan tartalmazza azt, hogy a felperes arra „semmilyen jogcímen” nem támaszt igényt, így iratellenes a jogerős ítélet azon megállapítása, hogy a megfogalmazásból nem következik a felperesnek a kötelmi igényérvényesítés lehetőségéről való lemondása. A másodfokú bíróságnak a szerződés 7. pontjával kapcsolatban elfoglalt jogi álláspontjával szemben hangsúlyozta, hogy mivel az élettársi vagyoni szerződés érvényességének nem feltétele, hogy maga az okirat részletes vagyonmérleget tartalmazzon, a szerződés 7. pontja akként értelmezhető, hogy a felek kölcsönös, egymással szembeni lemondó nyilatkozatot tettek. Az alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozik arra is, hogy a másodfokú bíróság dr. S. T. okiratszerkesztő ügyvéd tanúvallomását helytelenül értékelte és okszerűtlenül mérlegelte.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős közbenső ítélet hatályában tartására irányult. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglaltak helyes alkalmazásával, okszerűen mérlegelte dr. S. T. okiratszerkesztő ügyvéd nyilatkozatát, és az ebből levont jogi következtetése is helytálló. Álláspontja szerint a Ptk. 206. §-ának (1) bekezdésében foglalt szerződési szabadság elvét nem lehet a kötelmi igényekre és az ingóságokra vonatkozóan is kiterjesztően értelmezni. A Pp. 215. §-ában foglaltakat pedig azért nem sértette meg a jogerős ítélet, mert a Ptk. 234. §-ában foglaltak szerint a semmisségre bárki határidő nélkül hivatkozhat, a semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A perben eljáró bíróságok egybehangzóan - helyesen - jutottak arra a következtetésre, hogy a peres felek az alperes különvagyonát képező H., J. M. utcai ingatlan megvásárlásakor, 2006. február 14-én, ügyvéd által ellenjegyzett írásbeli magánokiratban az élettársi jogviszonyból eredő egymás közti vagyoni viszonyaikat kívánták rendezni a szerződésben megjelölt, alperes különvagyonát képező ingatlannal kapcsolatban. Ezt a szerződést a törvényes határidőn belül egyik fél sem támadta meg.

A felek közötti jogvita a szerződés 3. és 7. pontjának az értelmezése kapcsán az volt, hogy a perbeli megállapodás az élettársak vagyoni viszonyait teljes körűen rendezte-e, ennek kapcsán valamennyi kérdést érintettek-e, és kölcsönösen lemondtak-e

egymással szemben az élettársi vagyontársaságukból, illetve korábban szerzett különvagyonukból eredő esetleges követeléseikről.

A perben eljáró bíróságok a Ptk. 207. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a felek szerződési nyilatkozatát értelmezve, részletesen feltárták a szerződéskötés előzményeit, amelyet a felek szerződéskötéskori és perbeli előadásaival, továbbá az okiratot ellenjegyző ügyvéd tanúvallomásaival egybevetve arra a következtetésre jutottak, hogy a Ptk. 207. §-ának (4) bekezdésében foglaltak szerint a felperes nyilatkozatát nem lehet kiterjesztően értelmezni. A szerződés 7. pontja a szerződés 2. és 3. pontjában foglaltaknak az együttes értelmezésével arra enged következtetni, hogy a felperes kizárólag a szerződésben körülírt ingatlannal kapcsolatos dologi jogi igényérvényesítés lehetőségéről mondott le.

A Kúria álláspontja ettől részben eltér, a következők szerint.

A szerződési nyilatkozat - illetve tág értelemben bármely jognyilatkozat - értelmezésére két alapmegoldás létezik, a nyilatkozati és az akarati elv. A Ptk. 207. §-ának (1) bekezdése alapvetően a nyilatkozati elvet fogadja el, a nyilatkozat értelmezése során a törvény három szempontnak tulajdonít jelentőséget:

a) a szavak általánosan elfogadott jelentésének,

b) az eset összes körülményének és

c) a nyilatkozó feltehető akaratának,

amelyeket a másik fél (a nyilatkozat címzettje) oldaláról kell értékelni.

Az értelmezés nem követi tehát tisztán az ún. nyilatkozati elvet, amely a megállapodások érvényességének megítélésében - és így az értelmezés során is - a nyilatkozatnak tulajdonít döntő jelentőséget, hanem azt az akarati elvvel ötvözi. A bírói gyakorlat ezért arra törekszik, hogy valamennyi fél valódi ügyletkötési akaratának felderítésével oldja meg az értelmezési kérdéseket. A szavak általánosan elfogadott jelentésének meghatározásában főszabályként természetesen az általános nyelvhasználat az irányadó. Az értelmezés során ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül a felek személye, szakmai végzettsége, műveltsége stb. sem. A nyilatkozó feltehető akaratának tartalmát a bírói gyakorlat az adott jognyilatkozattal kielégíteni kívánt érdek szem előtt tartásával határozza meg.

A jogerős ítélet helyesen mutatott rá, hogy a szerződés 3. és 7. pontjában foglalt szerződési nyilatkozatok értelmezésével dönthető el a felperesnek lehet-e igénye az élettársi vagyontársi közösség fennállása alatt a különvagyoni ingatlanon elvégzett beruházások, ráfordítások, kiadások, költségek, megszerzett ingóságok vonatkozásában.

A Kúriának az alperes felülvizsgálati kérelmében foglaltak alapján abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alperes e körben kifejtett jogértelmezése helyes-e, amikor a megállapodást úgy tekinti, hogy abban a felek az élettársi közös vagyoni szerzés teljes körű, mindenre kiterjedő kizárásáról rendelkezve, vagyontársi közösségben állapodtak meg, és a jövőre nézve is kizárták a vagyontársi közösség létrehozásának a lehetőségét.

A Ptk. 207. §-ának (1) bekezdésében foglalt értelmezési szabály a Ptk. 207. §-ának (4) bekezdésében foglaltakkal, a joglemondás kiterjesztő értelmezésének tilalmával együtt értelmezendő. Ebből következően az egységes bírói gyakorlat a joglemondó jognyilatkozatokkal szemben azt a követelést támasztja, hogy a jogosultságból engedő nyilatkozat kifejezett legyen, illetve a lemondást a körülményekből kétségtelenül meg lehessen állapítani. A Kúria több eseti döntésében is rámutatott, hogy az igényérvényesítésről történő lemondásnak határozottnak kell lennie, és az ezzel kapcsolatos nyilatkozatokat kiterjesztően nem lehet értelmezni (BH 1979. 2066., 1993. 673.).

A perbeli szerződés 3. pontja pontatlanul fogalmaz: az alperes „különvagyonával kapcsolatban”, a most meghatározott „ingatlanra... semmilyen jogcímen” nem tarthat igényt. Minthogy azonban a szerződés 2-6. pontjai a perbeli ingatlan különvagyoni jellegét hangsúlyozzák, és rendelkeznek az esetleges, ingatlant érintő öröklési, illetve ügyletkötési kérdésekről, az alperes nem értelmezhetette másként - a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint - a felperesnek mint nyilatkozónak a feltehető akaratát, mint akként, hogy a felperes az ingatlannal kapcsolatban nem támaszthat sem dologi, sem kötelmi (megtérítési) igényt az alperessel szemben az élettársi jogviszony fennállása alatt és annak megszűnése esetén.

A Kúria több eseti döntésében is foglalkozott a szerződési nyilatkozatok értelmezésénél követendő szempontokkal (BH 1997. 178., 1994. 130.), mely szerint az élettársi vagyoni megállapodás értelmezésénél nem lehet a szerződés pontatlan, homályos megfogalmazásából levont feltételezett következtetések alapján kiterjesztően értelmezni a szerződés egyes rendelkezéseit.

A kiterjesztő értelmezés tilalma ugyanakkor - a jogerős ítélet indokolásában foglaltakkal ellentétben - nem vetheti fel a méltánytalanság vizsgálatának a szempontját, hiszen a szerződésben foglalt rendelkezések a felek akarat- szabadságának kifejeződései, a felek a szerződés tartalmát szabadon állapíthatják meg, a szerződéssel szemben pedig a méltányosság elve nem értelmezhető.

Téves a jogerős közbenső ítéletnek a szerződés 7. pontjával kapcsolatos érvelése is. A Ptk. 228. §-ának (3) bekezdésének az érthetetlen, ellentmondó, jogellenes vagy lehetetlen feltétel érvénytelenségére vonatkozó szabálya nem alkalmazható a szerződés tartalmának értelmezésénél relevanciával bíró követelményekre, nevezetesen, hogy az érthetetlen, ellentmondó, lemondó stb. nyilatkozatokat nem lehet kiterjesztően értelmezni. Amennyiben a szerződés maga érthetetlen, vagy értelmezhetetlen, vagy annak pontjai olyan homályosak vagy ellentmondóak, hogy a szerződés tartalma nem állapítható meg, a következmény az, hogy a szerződés a Ptk. 205. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint nem jön létre. A Pp. 207. §-ának (4) bekezdéséből sem következik, hogy minden joglemondás egyben érvénytelen lenne, hiszen a joglemondás kiterjesztő értelmezésének a tilalma nem azonosítható a joglemondás tilalmával. A fentiek tükrében a szerződés 7. pontja tehát nem értelmetlen, vagy értelmezhetetlen amiatt, hogy nem tartalmazza, miként állapotodtak meg a felek az addig keletkezett közös vagyonuk megosztásáról, vagy miként fog alakulni azon vagyontárgyak jogi helyzete, amelyeket további együttélés alatt szereztek. Amennyiben ugyanis a szerződés nem rendez olyan kérdéseket, amelyekről a Ptk. 578/G. §-a rendelkezik, ezekre a kérdésekre a Ptk. 205. §-ának (2) bekezdése értelmében a törvény rendelkezéseit kell alkalmazni, mint ahogyan erre vonatkozóan a jogerős ítélet indokolásának 4. oldalán a másodfokú bíróság is utal.

A szerződés 7. pontjánál tehát azt kellett a Kúriának vizsgálnia, hogy amiben a felek megállapodtak, értelmezhető-e és ha igen, hogyan. Annak eldöntésénél, hogy az élettársi közös vagyon megosztásában a felek írásban teljes körűen megállapodtak-e, a bíróságnak a felek szerződési nyilatkozatai mellett a szerződéskötés előzményeit és a feleknek az ügyletkötést követő magatartását is értékelni szükséges (BH 2009. 207.). Mivel a Ptk. 207. §-ának (1) bekezdésében foglaltak a (4) bekezdésben foglaltakkal együtt értelmezendők, így a szerződés 7. pontja sem értelmezhető a szerződés többi pontjának értelmezése nélkül, különös tekintettel a 3. pontra.

Ezek alapján a Kúria megállapítja, hogy a felek a szerződés megkötéséig, 2006. február 14-ig bekövetkezett szerzések tekintetében az azokkal kapcsolatos dologi és kötelmi igények

vonatkozásában az igényérvényesítést kölcsönösen kizárták egymással szemben. Ez egyrészt az élettársi vagyoni szerződésből kitűnő ügyletkötési akaratból következik, amely az ingatlannal kapcsolatos mindennemű kérdés (ügyletkötés, öröklés, megtérítési igény) rendezésére részletesen kiterjed, másrészt abból, hogy a szerződés épp az ingatlan megvásárlásakor jött létre a felek között. A felek 7. pontban alkalmazott szóhasználatából is („korábban megvolt különvagyonokból”, „jövőben sem támasztanak”, „valamennyi kérdést rendezték”) az a következtetés vonható le, hogy az élettársi életközösséget maga a szerződés is két szakaszra bontja. Az élettársi élet- és vagyoni közösség első szakasza 2002. július hótól a szerződéskötés időpontjáig, 2006. február 14-ig tart, míg a második szakasz a 2006. február 14-ét követő időszak. A 2002. júliustól 2006. február 14-ig tartó szakasz vonatkozásában a Ptk. 200. § (1) bekezdésében foglaltak értelmében az élettársak vagyoni szerződésük tartamát szabadon megállapítva rendezték az ez idő alatti vagyoni szerzések és vagyonszaporulat (ráfordítás, kiadás, költekezés, ingóságok vásárlása stb.) vonatkozásában vagyoni viszonyaikat úgy, hogy valamennyi kérdést lezártnak tekintettek és egymással szemben követelésük nincs és illet a jövőben sem támasztanak. Ezen időszak vonatkozásában aggálytalanul megállapítható, hogy a felek egybehangzó szándéka a teljes körű elszámolás volt, és jelen esetben az a körülmény, hogy a szerződés egyes vagyontárgyakat tételesen nem sorol fel, nem jelenti azt, hogy azokat a felek ne vették volna figyelembe. A szerződésnek az a kitétele, hogy a feleknek az addigi szerzések vonatkozásában egymással szemben semmiféle követelésük nincs, a szerződés 2-6. pontjából is következően, nem minősül a Ptk. 207. §-a (4) bekezdésében foglaltak szerinti joglemondásnak.

Ugyanakkor a szerződés tartalmából aggálytalanul nem állapítható meg, hogy a peres felek között 2006. február 14-ét, a szerződéskötést követő szerzésekre kizárták volna a vagyoni közösséget és teljes vagyoni elkülönítési rendszerben állapodtak volna meg. Ennél fogva a Kúria megállapítja, hogy a 2006. február 14-e utáni szerzések vonatkozásában – eltérő megállapodás hiányában – a Ptk. 578/G. §-ának (1) bekezdésében foglalt törvényi rendelkezések alkalmazandók mind a megszerzett vagyontárgyak, mind a ráfordítások, kiadások és költekezések elszámolásával kapcsolatban. Az elhatárolás szempontja tehát nem az, hogy dologi vagy kötelmi jellegű-e az igény, hanem az, hogy szerződéskötés előtti vagy utáni szerzésről, beruházásról stb. van-e szó. Ez dönti el, hogy a felek a további, 2006-2009-es évek alatt fennálló együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányának függvényében közös tulajdont szereznek-e vagy sem. Ez alól egyetlen vagyontárgy, a perbeli ingatlan képez kivételt, mert erről a szerződés 4. pontja úgy rendelkezik, hogy az ingatlan az élettársi jogviszony teljes időtartamára megőrzi különvagyoni jellegét és ennek elidegenítése esetén az ennek értékén beszerzett

vagyontárgy is az alperes különvagyona lesz.

Összegezve megállapítható, hogy a szerződéskötés előzményeinek, a felek ügyletkötési akaratának és ügyletkötést követő magatartásának vizsgálatával a szerződés 7. pontjából nem lehet tartalmilag olyan szerződési akaratra következtetni, amely szerint a felek mindennemű, szerződés megkötését követő időszakra vonatkozó igényüket végleges, tartós jelleggel rendezték volna egymással szemben. A helyes értelmezésnél ugyanis nem a felek által alkalmazott homályos, pontatlan szóhasználatnak, hanem a szerződéses tartalomnak van meghatározó jelentősége, a szerződés tartalmából pedig az állapítható meg, hogy a felek a 2002. és 2006. közötti időszak vonatkozásában rendezték vagyoni viszonyaikat, amelyre a 7. pontban használt korábban kifejezés is utal. A szerződésnek az a kitétele, hogy a korábban megvolt különvagyonukból eredő követelések tekintetében nem támasztanak egymással szemben a jövőben semminemű igényt, az életszerűség és az ésszerűség szabályai alapján kiterjesztően nem értelmezhető.

A fentiekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős közbenső ítélet - a fenti részben eltérő indokolással - a jogszabályoknak megfelel, így azt a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem volt eredményes, ezért a pervesztes alperes a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles a felperes felülvizsgálati költségének megfizetésére, figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben foglaltakra. Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket - pervesztessége folytán - az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdésére tekintettel irányadó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján az alperes köteles viselni. A le nem rótt eljárási illeték mértékének meghatározása a 2011. évi CLVI. törvénnyel módosított Itv. 50. §-ának (1) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2013. szeptember 24.

*Dr. Kőrös András s.k. a tanács elnöke, dr. Gyengéné dr. Nagy Márta
s.k. előadó bíró, dr. Csúri Éva s.k. bíró*

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő